

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. S.**
st. přísl. R. f.
t.č. pobytem X

zast. advokátem Mgr. Michalem Halvou
sídlem Soběšická 821/151, 638 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2023, č. j. OAM-292/ZA-ZA11-P11-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 11. 2023, č. j. OAM-292/ZA-ZA11-P11-2022, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2023, č. j. OAM-292/ZA-ZA11-P11-2022 („napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí („zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

1. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu v České republice dne 11. 3. 2022. K žádosti sdělil, že do České republiky přijel vlakem přes Polsko dne 10. 3. 2022. Narodil se v Ruské federaci ve městě G., je ruské národnosti, hovoří rusky a ukrajinsky. Nikdy nebyl členem žádné politické strany, nikdy se politicky neangažoval. V Rusku žil naposledy před 20 lety, jako kojenec vycestoval s rodiči na Ukrajinu. V Rusku nemá nikde registrovaný pobyt, vracel se tam pouze na návštěvy za sestrou cca jednou za dva roky, naposledy tam byl v létě roku 2018. Na Ukrajině má povolení k trvalému pobytu. Jeho důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je válka na Ukrajině.
2. Při pohovoru žalobce doplnil, že na Ukrajině žil v obci poblíž Ch. Po vypuknutí války s rodiči odjel do Lvova ke známým. Žalobce se poté rozhodl opustit Ukrajinu, protože je to tam nebezpečné. K opuštění Ukrajiny přemlouval i rodiče, ti ale odjet nechtěli. Žalobce přiznal, že jako ruský státní občan, by mohl odjet do Ruska. Z důvodu války by se tam však nemohl bezpečně dostat. Vrátit se tam navíc nechce, protože by ho tam mohli jako ruského státního občana povolát na vojnu. Pokud by ho povolali, nechce jít bojovat do války na Ukrajině. Zatím povolání nedostal, protože pobýval na Ukrajině.
3. Při seznámení se s podklady pro rozhodnutí dne 14. 6. 2023 žalobce uvedl, že se bojí vrátit na Ukrajinu a do Ruska se vracet nebude. I kdyby válka skončila, bojí se vrátit na Ukrajinu, protože má ruské státní občanství. Mohl by tam být utlačován. Nikdo tam nebere ohled na to, že na Ukrajině žil 20 let. V Praze mu navíc ukradli doklady, včetně ukrajinského dokladu o pobytu. Šel kvůli tomu na ukrajinskou ambasádu, ale řekli mu, že Rusům nic vydávat nebudou. Řekli mu, že má jet na Ukrajinu a tam si zažádat o doklad. Bez dokladu ho však na Ukrajinu přes hranice nepustí.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul skutečnosti uvedené žalobcem ve správním řízení a jeho důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že při posouzení věci vycházel z Informace MZV ČR č. j. 13675/2022-LPTP, *Návraty občanů Ruské federace do vlasti*, ze dne 24. 1. 2023; z Informace OAMP – Ruská federace, *Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí*, ze dne 31. 10. 2022 a z Informace OAMP – Ruská federace, *Bezpečnostní a politická situace v zemi*, ze dne 8. 3. 2023.
5. Žalovaný se zabýval prvně existencí důvodů pro udělení azylu žalobci z důvodů dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, jejichž naplnění neshledal. Žalobce neměl s ruskými státními orgány žádné problémy, neměl potíže s překračováním ruských státních hranic a nikdy nebyl politicky aktivní. Pokud jde o obavy žalobce z návratu na Ukrajinu, žalovaný konstatoval, že žalobce je ruským státním příslušníkem. Ukrajina není zemí jeho státní příslušnosti, vůči které by bylo třeba posuzovat existenci azylově relevantních důvodů. Obavy žalobce z návratu na Ukrajinu proto nejsou azylově relevantní a žalovaný se jimi nezabýval.
6. Pokud jde o obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby, dle žalovaného je branná povinnost a povinná vojenská služba základní státoobčanskou povinností. Že se nejedná o azylově relevantní důvod, plyne i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu viz např. rozsudek ze dne 22. 12. 2004, sp.zn. 7 Azs 321/2004. Dle informací o zemi původu žalobce navíc jedinci nemohou být v současné době odváděni do armády, neboť vyhlášená mobilizace již byla ukončena. Jedinci, na které se mobilizace vztahovala, nemohou být postihováni za to, že se v její době v Rusku nenacházeli. Žalovaný také vycházel z Informace Finské imigrační služby ze dne 31. 1. 2023, podle které osobám, které se po mobilizaci vrátily

do Ruska, nehrozí jakkoli vyšší riziko povolání k výkonu základní vojenské služby nebo následného nasazení do bojů než ostatním občanům. Samotná povinnost každého ruského občana účastnit se vojenské služby, zaměřená na veškeré bojeschopné muže, nemůže být chápána jako pronásledování. Žalovaný proto vyhodnotil obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby v ruské armádě za bezpředmětné.

7. Dle žalovaného jsou tyto obavy také předčasné, žalobci nebyl ani doručen povolávací rozkaz, neboť v Rusku trvale nepobýval. Pouze zlomek mužů v žadatelově situaci absolvuje vojenskou službu a je povoláno do bojových operací na Ukrajině a pouze zlomek z nich se tomuto nedokáže legálními cestami vyhnout. Občané napadených oblastí naopak žádné záruky na zajištění bezpečí a zachování života nemají. Jejich sousední země porušuje veškeré mezinárodní závazky, kterých se žalobce paradoxně domáhá. Žalovaný také odkázal na skutečnost známou mu z úřední činnosti, spočívající v tom, že žadatelům o mezinárodní ochranu z Ukrajiny, Sýrie, či dalších zemí, ve kterých probíhal ozbrojený konflikt, nebyla udělována mezinárodní ochrana za účelem vyhýbání se výkonu jejich státoobčanské povinnosti. O to více proto nemůže být udělena ani žadatelům z Ruska, tedy země, která svým bezprecedentním útokem na suverénní území Ukrajiny zapříčinila současný vojenský konflikt, který má do dnešního dne za následek desítky tisíc obětí a největší uprchlickou krizi v Evropě od konce 2. světové války.
8. Dále se žalovaný zabýval tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Uzavřel, že není dán žádný důvod domnívat se, že by žalobce měl být v případě návratu do vlasti vystaven riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný zopakoval svoji argumentaci týkající se absence rizika odvodu žalobce do armády. Žalobci nehrozí ani ohrožení života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Konflikt s Ukrajinou je pouze lokálního rozměru.

III. Obsah žaloby

9. Žalobce nesouhlasil s napadeným rozhodnutím v celém jeho rozsahu. Obecně namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí bezpečnostní hrozbu žalobce zlehčil a se situací žalobce se dostatečně nevypořádal. Napadené rozhodnutí je nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné. Pro žalobce je naprosto nepředstavitelné, že by měl nyní odejít do země, ve které nikdy nežil a která vede válku proti zemi, ve které žil celý život.
10. Pokud se žalobce vrátí do Ruska, je nemalá šance, že bude povolán do války na Ukrajině. Takové povolání žalobce samozřejmě odmítne, je proti jeho politickému názoru a morálce jít bojovat proti zemi, kde vyrůstal, která se ničím neprovinila a kde ruská armáda páchá válečné zločiny. Žalobci hrozí pronásledování, pokud vojenskou službu odmítne. Za pronásledování lze považovat rovněž jednání spočívající v trestním stíhání nebo trestu za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení dle čl. 12 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany („kvalifikační směrnice“). Napadené rozhodnutí zcela selhalo v prospektivním posouzení rizika hrozícího žalobci v budoucnu.
11. V případě návratu žalobce do Ruska mu za jeho politické názory na válku na Ukrajině hrozí vysoké riziko pronásledování. Jen těžko si přitom lze představit, že by svůj postoj k válce

mohl nevyjadřovat. Ukrajina byla žalobci domovem po celý život. Okupaci žalobce zcela odmítá. Pronásledování za odmítavé projevy vůči ruské agresi na Ukrajině je přitom v Rusku silně přítomno.

12. Rozhodnutí nerespektuje zásadu zachování rodiny a racionálního řešení situace. Rodiče žalobce, maminka s ruským občanstvím a otec s ukrajinským občanstvím, mají udělenou doplňkovou ochranu v České republice. Rozhodnutí nereflektuje složitost situace ukrajinsko-ruských občanů, kteří jsou sevřeni válčícími stranami.
13. Úvaha žalovaného na straně 4 napadeného rozhodnutí, týkající se důvodů pronásledování žalobce na Ukrajině a nezajištění si ukrajinského občanství, je nepřezkoumatelná. Správnímu orgánu takové úvahy nepřísluší. Rozhodnutí překračuje míru své pravomoci, pokud ve třetím odstavci na konci strany 6 zařazuje úvahu o nebezpečí, které hrozí ukrajinským obyvatelům a úvahu o odepření mezinárodní ochrany obyvatelům Ruska. Ad absurdum žalovaný tvrdí, že by mezinárodní ochrana neměla být ruským brancům udělena, čímž by však ruské vojsko jediné posílilo.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou. Tvrzeň pochybení nejsou podložena argumentací, která by dokládala jejich důvodnost. Žalovaný považuje za nezbytné poukázat na obrat v důvodech, které žalobce prezentuje v žalobě, oproti tvrzením předestřeným v průběhu správního řízení.
15. K tomuto obratu došlo po vydání napadeného rozhodnutí, poté co žalobce zmocnil advokáta k zastupování a po realizovaném nahlédnutí do spisové dokumentace. Teprve v rámci žalobního podání se poprvé objevuje argumentace, v níž žalobce uvádí, že se do Ruské federace odmítá vrátit, neboť by nepochybně dal najevo svůj nesouhlas s válkou na Ukrajině a nástup vojenské služby by odmítl proto, že se ruská armáda na Ukrajině dopouští zločinů nebo jednání spadajícího mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice. A připojil, že postih, který by mu za takové odmítnutí hrozil, je proto nezbytné chápat jako pronásledování. Nově sdělované důvody žádosti o mezinárodní ochranu, jsou zjevně účelové a nemají oporu v žádném ze sdělení žalobce prezentovaných ve správním řízení. Ze správního rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaný na žalobcem sdělené důvody adekvátně reagoval a své rozhodnutí zdůvodnil v odpovídajícím rozsahu.
16. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 5 Azs 24/2023-23, dle kterého je nutno rozlišovat tu skupinu občanů Ruské federace, kteří proti režimu nevystupují a nebezpečí jim proto nehrozí a tu skupinu obyvatel, kterým hrozí nebezpečí v důsledku jejich vlastní protirežimní aktivity. Dle žalovaného se žalobce řadí k první z těchto skupin.
17. Žalobce se dále dovolává zachování rodiny. Jde o svobodného, dospělého, zdravého, práceschopného muže. V jeho případě absentují důvody, pro něž by mělo dojít k sloučení rodiny ve smyslu některého z ustanovení zákona o azylu. Rodičům žalobce byla udělena ochrana dočasná, nikoliv doplňková ochrana.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 s. ř. s.).

19. Žaloba je důvodná.
20. Dle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec „*má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“
21. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování (srov. obdobně čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice). Dle čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice může být za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mimo jiné považováno „*trestní stíhání nebo trest za odeprání výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2.*“
22. Mezi zločiny nebo jednání spadající pod důvody vyloučení dle čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice pak spadají mj. zločiny proti míru, válečné zločiny a zločiny proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto zločinech, jakož i činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v čl. 1 a 2 Charty OSN. Pro závěr o relevanci mobilizace jako důvodu pro udělení mezinárodní ochrany srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 11. 2022, č. j. 41 Az 25/2022-92, bod 69–71, a tam odkazovanou judikaturu, zejména rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 2. 2015 ve věci *Shepherd*, C-472/13, či dále rozsudek téhož soudu ze dne 19. 11. 2020, ve věci *EZ*, C-238/19).
23. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany spočívá povinnost tvrzení především na žadateli. Jakmile uvádí jakékoliv skutečnosti svědčící o tom, že došlo nebo že by potenciálně mohlo dojít k zásahu do jeho lidských práv, který by byl azylově relevantní, pak je třeba se tvrzeními detailně zabývat a žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se situace v zemi původu žadatele (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007–63, či ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008–70). Při tomto hodnocení se uplatní důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82), tj. že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.
24. Je pravdou, že žalobce v žalobě částečně rozšířil argumentaci v návaznosti na azylový příběh, který prezentoval v řízení před správním orgánem. Ve správním řízení žalobce netvrdil, že by měl být ve vlasti pronásledován pro vyjadřování svých politických názorů z důvodu nesouhlasu s válkou na Ukrajině. Jedná se nicméně o předpoklad, který souvisí s postojem žalobce k válce na Ukrajině a jeho obavami z povolání do ruské armády, nikoli o novou skutečnost ve smyslu § 32 odst. 9 zákona o azylu. A takové argumentační rozšíření lze akceptovat, neboť vychází z důvodu, pro který žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal. Vyjádřil-li tedy žalobce obavy z povolání do ruské armády, jedná se o důvod, jemuž je na místě s ohledem na výše citovaný čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice přiznat azylovou relevanci. Ostatně žalovaný se tímto důvodem zabýval. Způsob, jakým tak učinil, však vykazuje vady, pro které bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit.

25. K obavám žalobce žalovaný vyšel z obecně jistě platného předpokladu, že výkon povinné vojenské služby je základní státoobčanskou povinností, nikoliv pronásledováním. Žalovaný se však dále měl [s ohledem na obecně známou skutečnost, že Rusko vede agresivní válku na Ukrajině a že v případě potenciálních branců může být „ve hře“ i aplikace čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice] blíže zabývat tím, zda jsou obavy žalobce opodstatněné. Tj. zda žalobci hrozí povolání do základní vojenské služby a s jakou pravděpodobností by výkon vojenské služby mohl zahrnovat i účast ve válce na Ukrajině. Takový závěr bylo nutno učinit na podkladě dostatečně aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce. V návaznosti na případné zjištění takového rizika, resp. míře jeho pravděpodobnosti, by pak následovalo posouzení, zda a jaký trest by žalobci hrozil za případné odepření této služby a zda by byla dána souvislost mezi případným pronásledováním žalobce a azylově relevantními důvody pronásledování. Z postoje žalobce přitom bylo zřejmé, že s povoláním do základní vojenské služby nesouhlasí, a že tento (v jeho případě bezpochyby pochopitelný) nesouhlas plyne mj. ze skutečnosti, že by musel bojovat proti zemi, v níž od kojeneckého věku vyrůstal, a kde žil se svými rodiči ze smíšeného rusko-ukrajinského manželství.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobci nehrozí odvod do války na Ukrajině, neboť mobilizace v Ruské federaci již byla ukončena. Absence rizika odvodu do války dle žalovaného plyne z informací obsažených ve správním spise. Pro takový závěr však spisová dokumentace oporu neposkytuje.
27. Informace MZV ČR, č. j. 13675/2022-LPTP, *Návraty občanů Ruské federace do vlasti*, ze dne 24. 1. 2023, neobsahuje žádné informace týkající se případného povolávání navrátilců do armády. Ze zprávy plyne, že na hranicích při vstupu do země dochází k důkladnému bezpečnostnímu prověřování. Je uvedeno, že „vzhledem k částečné mobilizaci v září roku 2022 a očekávanému pokračování, (...) není ochota občanů Ruské federace, kteří by mohli být ze stran ruských orgánů v souladu s nově přijatými legislativními změnami postiženi, navrátit se do vlasti příliš vysoká.“ Z Informace OAMP – Ruská federace, *Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí*, ze dne 31. 10. 2022, neplynou žádné informace týkající se povolávání navrátilců do armády. Takové informace nejsou obsaženy ani v Informaci OAMP – Ruská federace, *Bezpečnostní a politická situace v zemi*, ze dne 8. 3. 2023. Z této zprávy nicméně plyne, že se ruské jednotky ve válce na Ukrajině dopustily řady činů, které jsou považovány za válečné zločiny a jako takové jsou i vyšetřovány.
28. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazoval na Informaci Finské imigrační služby ze dne 31. 1. 2023, podle níž mladým mužům, vracejícím se do Ruské federace ze zahraničí, nehrozí jakkoli vyšší riziko povolání k výkonu základní vojenské služby, nebo následného nasazení do bojů na Ukrajině než ostatním občanům. Odkazovaná informace Finské imigrační služby však není součástí spisového materiálu a s ohledem na skutečnost, že jednotlivé listy spisové dokumentace jsou řádně číslovány, ani jeho součástí nebyla. K tomuto pochybení je nutno odkázat na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, podle nichž soud přihlíží k vadám ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s. z úřední povinnosti, brání-li soudnímu přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů.
29. Pokud informace Finské imigrační služby, ze které žalovaný odvozuje své závěry o absenci rizika mobilizace žalobce, nebyla a není součástí správního spisu, závěry žalovaného nebylo možné v tomto směru přezkoumat. Vzhledem k tomu, že ani na základě ostatních informací založených ve správním spisu nebylo možné učinit závěr o absenci rizika povolání žalobce k výkonu vojenské služby a jeho poslání do války na Ukrajině, jedná se o vadu s vlivem na

zákonnost napadeného rozhodnutí. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, tedy nemá oporu ve správním spise a pro tuto vadu bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit.

30. Dále je nutno přisvědčit žalobci, že úvahy žalovaného ve druhém odstavci na straně 6 napadeného rozhodnutí jsou zcela irelevantní. Žádost žadatele o mezinárodní ochranu je nutno posoudit v souladu s právní úpravou zákona o azylu. Je nutno vyhodnotit, zda jsou v případě žadatele dány důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Pro toto posouzení není podstatné, zda je žadatel státním občanem státu, který vystupuje jako agresor v mezinárodním konfliktu. Takovou skutečnost nelze dávat žadateli o mezinárodní ochranu k tíži. Nesprávná a nepřipustně generalizující je proto úvaha žalovaného, že pokud mezinárodní ochrana v souvislosti s výkonem vojenské služby nebyla udělována občanům Ukrajiny, nemůže být udělována ani občanům Ruské federace, která svým útokem zapříčinila vojenský konflikt. Je navíc nutno zdůraznit, že žádost každého žadatele o mezinárodní ochranu musí být posouzena striktně individuálně, nelze činit generalizující závěry pouze na základě samotné státní příslušnosti daného žadatele.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Soud žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). V něm je žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším řízení bude povinností žalovaného odstranit vytýkanou vadu řízení tím, že podloží své skutkové závěry aktuálními a relevantními informacemi o zemi původu žalobce, zejména ve vztahu k otázce povolávání občanů ruské federace do armády po návratu z dlouhodobého pobytu v zahraničí a případného nasazování nových branců do války na Ukrajině. A tyto informace řádně založí do správního spisu. Vzhledem k době, která od vydání napadeného rozhodnutí uplynula, přitom bude muset žalovaný zvážit, zda informace, z nichž vycházel, i nadále splňují kritérium aktuálnosti.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení však nepožadoval. Neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 10. května 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně